

Utopená vina

Když na igelitovou tašku dopadla celá jeho tělesná váha, vydala umělý, přidušený zvuk, jako když pomalu jedoucí auto najede na pořádně ostrý hřebík. Žena s přibližně tříletým dřímajícím dítětem v náručí, jejíž obrys teď rozeznával mezi stébly trávy a kvůli které sebou urychleně plácl do vlhké hlíny, otočila hlavu a rozhlédla se po travnatém poli. To tichoučké Puf! ale po pár vteřinách očividně připsala nějakému toulavému zvířeti. Po krátké kontrole, jestli zvuk nevyrušil její klimbající dítko, se vydala směrem k nedalekému kempu, osvětlenému několika skomírajícími táboráky.

Pomalou, ve vši opatrnosti se začal zvedat. Taška pod ním se už naštěstí nezmohla ani na jedno ubohé zašustění. Jeho necelých sto kilo ji na blátivou zem připlácl opravdu poctivě. Z tmavého oblečení a umazaného obličejce si začal stírat čerstvý a lepkavý nános bahna, zašpiněné oblečení mu ale nijak nevadilo. Kdyby zrovna nebylo po dešti a on místo do bláta dopadl na tvrdou, seschlou zeminu, mohl by se pod ním taky obsah jeho tašky hezky nahlas roztříštit na kusy. Žena by se vydala pole prozkoumat, nebo by dokonce někoho zavolala, a on by tím pádem mohl rovnou napochodovat k poldům na stanici a nechat si nacvaknout želízka.

Ne snad, že by v bílém igelitu vláčel něco nelegálního. Plastová baterka, potápěčské brýle, ocelové kleště a velká srolovaná plachta by ho jen těžko v čemkoliv inkriminovaly. Protože se s nimi ale pod rouškou tmy vláčel mokrým, zarostlým polem, kousek od místa stále ohraničeného reflexní policejní páskou, nejspíš by došlo na několik vlezlých otázek. A přesně takové otázky si nemohl dovolit. Ne teď. Ne tady.

Mezi stébly trávy spatřil drobný záblesk měsíčního světla na vodní hladině. Byl na místě. Co možná nejtíšeji a příkrčený nízko k zemi překonal posledních pár metrů a nadzvedl policejní pásku, která jej teď jako jediná dělila od vodní hladiny. Provizorní pracovní stan, který policie v rychlosti vztyčila dnes dopoledne, ještě pořád stál opodál a kolébal se ve větru. Kromě jeho slabého šustění ale v okolí neslyšel ani hlásku. Dvěma opatrnými kroky tedy sestoupil až na břeh a pocítil, jak mu ledová voda vesnického rybníka začala pomalu prosakovat do boty. Takže teď nebo nikdy. Položil svou tašku na zem, těsně nad hranici vody, a začal z ní všechen obsah pomalu vytahovat.

***

Několik hodin po dnešním rozednění objevila trojice vodáků z nedalekého kempu na hladině místního rybníka tělo mladého muže, asi okolo třicítky. Bezvzádně se vznášel obličejem dolů, zatímco vítr jeho tělo pomalu vláčel po vodní ploše sem a tam. Ve vesnici ho nikdo neznal, jak ale později vyšlo najevo, trávil v kempu tajně noc se svou milenkou. Policie dorazila krátce po zavolání, s vesnickým rybníkem už měla své zkušenosti. Nezasahovala tu totiž poprvé.

Teprve před třemi měsíci se u severního břehu našla mrtvola sedmašedesátiletého důchodce. Vyšel si prý na nedělní rybaření, což bylo jeho ženě podivné, jelikož nebyl rybařit už celá léta. Když se ale do večera nevrátil, nahlásila ho jako nezvěstného. V rybníku ho objevili o den později a některé jeho věci se našly ve stanu jedné z postarších členek vodáků. A necelé dva roky předtím rybníku zaplatil životem chlapík ve středním věku, který se kolem něj vracel pěšky do práce kvůli neodkladnému jednání s kolegyní. Ležel u břehu v nepřírozeném úhlu a s vrchní částí těla pod vodou.

Jeden případ byl rutina, druhý možná nešťastná souhra náhod. Tři úmrtí přímo spojená s rybníkem už se ale bez reakce přejít nedala. Volání po jeho okamžitém vypuštění se po vesnici poměrně hlasitě ozývala už po druhém případě. Tehdejší zastupitelstvo vůči nim tehdy záhadně ohluchlo, nedaleký kemp přeci jen přinášel do obecní kasy každý rok nezanedbatelnou sumu. Společně s třetí smrtí ale šálek trpělivosti definitivně přetekl. Ještě toho odpoledne věděl každý, kdo ve vesnici něco znamenal, že zastupitelé na nátlak policie nechají rybník postupně vypustit, počínaje hned zítřejším ránem.

K němu samotnému se tato nepříjemná zpráva donesla až okolo sedmé hodiny večer. Neměl ani pořádně čas si cokoliv promyslet, musel neodkladně jednat. Když v garáži už podruhé prohledával všechny zásuvky a marně v nich hledal svítilnu, ruce se mu třáslly směsicí nervozity a vzteku. Měl se k tomu do prdele rozhoupat, už když rybník nedávno vyplivnul toho dědka. Ale ne, on to jako obvykle odložil na neurčito, nechal to na později, prostě a jednoduše se na to vykašlal. A teď se mu to vrací i s úroky, stejně jako tehdy...

***

Právě kvůli událostem toho osudného dne před pěti lety snídal každý den ke kávě dvojitou dávkou antidepresiv, každou druhou hodinu prováděl u otevřeného pracovního laptopu uklidňující cvičení, nechal se večer unášet do hajan několika lahvemi dvanáctkového piva a pak polovinu noci stejně probděl s očima upřenýma do stropu. V hlavě si ten večer

přehrával znova a znova, a co bylo nejhorší, nebyla jediná duše, které by se o nich mohl skutečně svěřit. Ne, že by snad neexistovala. Někteří lidé se z něj ten příběh dokonce snažili vypáčit všemi silami. Policie se mu na toto téma pokoušela rozvázat jazyk více než dvaasedmdesát hodin. Policie, která by ho tak jako tak nejradyji viděla ve vězeňském mundúru a útulné tmavé cele.

Viděl jim to na očích. Během tří dnů, které strávil na policejní stanici, mu ve výslechové místnosti postupně dělal společnost snad každý policista v okrese. Nenašel se ani jeden, který by ho nepočastoval obviňujícím pohledem. Všichni otevírali dveře s neoblomným přesvědčením, že právě vstupují do společnosti novopečeného vraha, a on je z toho vlastně ani nemohl vinit. Měli pravdu.

Tu vraždu neplánoval. Nechtěl, aby k ní došlo. Ani v momentě, kdy stál přímo nad svou manželkou a sledoval, jak z ní život s každou uběhlou vteřinou postupně vyprchává, si vlastně nebyl jistý, jestli o něco takového stál. Ideální to mezi nimi nebylo už minimálně rok a on věděl, že dříve nebo později bude muset s pravdou ven, a konečně se jí zbavit. Ani ve svých nejhorších představách si ale nemyslel, že to bude takhle.

***

S Lindou, svou tehdejší milenkou, se potkal pracovně. Hned po škole naskočil do práce na čerstvě otevřený post správce počítačových sítí jednoho nedalekého hotelového komplexu a stačilo mu jen pár let na to, aby se jeho telefonní číslo dostalo na vrchol seznamu kontaktů většiny hotelových manažerů v zemi. Na nedostatek práce si už tak stěžovat nemohl, když tedy jeho hlasová schránka začala nabobtnávat prosbami a nabídkami ze všech možných koutů republiky, dlouho se zdráhal na kterékoliv odpovídat. Kdyby věděl, že na jednom ze svých prvních výjezdů potká Lindu, nejspíš by se do nich nepouštěl vůbec. Když se ale jednou uvolil zajet do nedalekých lázní a strávil v její společnosti několik hodin, kdy ji zaučoval novému programu na evidenci hostů, už se to nedalo vzít zpátky. Původně ani neměl v plánu trávit v lázeňském resortu noc, ve večerních hodinách by cestu domů za necelé dvě hodinky odřídil. Jeho manželka ale nakonec šla do postele sama.

Podobné pracovní výjezdy se od té doby staly prakticky pevnou součástí jeho kalendáře minimálně dvakrát do týdne. Když se v něm objevily víckrát, znamenalo to, že skutečně mířil do nějakého zapadlého hotýlku trochu si přivydělat. Většinu těchto večerů ale trávil společně s Lindou v jednom z pokojů lázeňského komplexu a domů se vracel až dlouho

po rozbřesku. Pokud tedy nemusel „z pracovních důvodů“ svůj pobyt protáhnout až do příštího dopoledne.

***

Kdy přesně si uvědomil, že jeho pravidelné schůzky s Lindou přerostly v něco mnohem vážnějšího, to zpětně nedokázal odhadnout. Podvědomě to ale nejspíš musel tušit už od jejich prvního nebo druhého rande. Proč by se jinak ve svém vlastním vesnickém domku, na který dlouhé roky poctivě šetřil, každým dnem cítil více a více jako v kleci? A proč mu žena, kterou kdysi miloval a vedle níž každou noc usínal, v téhle zpropadené kleci připadala spíše jako spoluvězeň? Linda jejich manželství spolehlivě nalomila v moment, kdy se jejich pohledy poprvé setkaly v lázeňské hale, a s každým setkáním do něj přidávala jednu prasklinu za druhou.

S faktem, že je ženatý, se jí svěřil už v momentě, kdy za sebou poprvé zamkli dveře v hotelovém pokoji. Jen těžko by to před ní skryl, když se jeho stříbrný snubní prsten při každém něžném pohybu nebo jemném pohlazení zablýskl v mdlém světélku noční lampičky. Linda ale nikdy nedala najevo, že by ji tato skutečnost sebeméně trápila. Dokud tento problém nehoří, není potřeba jej hasit. Prostě se k němu dostanou, až bude doopravdy neodkladný.

***

Jeho žena ho milovala a nikdy mu nedala důvod o tom pochybovat. I když ji několik nocí do týdne nechával samotnou v prázdném domě, nikdy mu to neměla za zlé, nečastovala ho vyčítavými pohledy, ani nepochybovala o tom, že jí o účelu svých cest říká pravdu. Její manžel před žádnou prací nikdy necouvl, což bylo také jedním z důvodů, proč se do něj kdysi zamilovala. Ale vyjíždět za prací i po večerech a okrádat se o to málo volného času, který ještě měl, to už zdálo podivné i na něj. Opatrné, nepříjemné ticho, které se mezi nimi začalo rozmáhat společně s jeho pracovními výjezdy, proto alespoň zpočátku jednoduše připisovala přepracování. Na každém běžném člověku, i na někom s pracovní morálkou jejího manžela, by se podobné nasazení nějak podepsalo. S každým dalším výjezdem, každým dalším večerem stráveným na prázdném gauči a se sklenkou vína v ruce, ale začínala na prsou zřetelněji cítit dusivou, ochromující váhu pravdy.

Mnohokrát se téměř odhodlala se ho zeptat. Tu otázku měla na jazyku, každá buňka v jejím těle nutně potřebovala ze sebe ta slova dostat ven. Ani s celou lahví Rulandského

šedého na otupění nervů je ale nedokázala vyslovit, ať už sama sebe v duchu povzbuzovala sebevíc a častovala se za svou zbabělost sebehoršími nadávkami.

***

S pravdou ven vyšel její manžel až jedné páteční noci, kterou měl, alespoň původně, trávit v jedné posteli s Lindou. Ona zůstala doma, své nervy a zármutky utápěla už ve druhé lahvi vína a naložila se k tomu do horké, mydlinkové vany. Neměla ve zvyku ponocovat, rozdělávat více než jednu lahev, ani plýtvat vodou na plnou vanu jen pro sebe. Myšlenka, že její manžel možná právě tou dobou někde hřeší daleko víc, jí ale veškeré zábrany odbourala. Zrovna si se zavřenýma očima máčela vlasy, ruku s vínem stále položenou na hraně vany, když vodou kolem ní prošlo slabé zachvění a drobná ozvěna. Někdo právě zavřel domovní dveře. Její manžel se z pro jednou vrátil domů už v noci.

Poslouchala, jak pokládá klíče na jejich místo do keramické nádoby, krůček po krůčku se přesouvá po schodech nahoru, otáčí se směrem ke koupelně. A pak vidí, že zpode dveří proniká slabý pramínek světla. Krade se chodbou ke dveřím, ještě stále ve vší tichosti. Manželka mohla taky jen zapomenout zhasnout všechna světla, než se odebrala na kutě. Kolikrát jí to sakra bude muset připomínat, ať po sobě vždycky všechno zkontroluje. Akorát je to zbytečně stojí prachy navíc. Pootevřel dveře osvětlené koupelny a rovnou se natahoval po spínači. Jako by už ani nepočítal s tím, že by v místnosti opravdu mohla být. Pak si jí ale všiml.

„Zlato? Co ještě děláš vzhůru?“ vyklopil na ni stroze. Pak, nejspíš ve snaze svou první otázku trochu změkčit a zároveň zakrýt svou nervozitu, dodal s umělým úsměvem: „Vždyť víš, že když nenaspíš svých osm hodin, jsi ráno jako mátoha.“ Vůbec nepočítal, že by tu na ni v tuhle noční hodinu mohl ještě narazit. Většinou už po večerech strávených s Lindou domů nejezdil, bylo mnohem snazší (a taky příjemnější) počkat na rozbřesk v její společnosti a vyrazit domů až ráno. Dnes ale bez žádného konkrétního důvodu udělal výjimku a teď tu stál na pokapané podlaze koupelny, čelil manželčině propalujícímu pohledu a v duchu panicky přemítal, zda na jeho špatně upraveném saku nezůstal nějaký Lindin zatoulaný vlas.

„Kdys mi o ní chtěl říct?“ prolomila manželka po několika vteřinách napjaté mlčení. Byl zticha. Jakmile ji spatřil ležet v plné vaně se sklenkou vína v ruce, k tomu uprostřed noci, zvládl si poskládat dvě a dvě dohromady. Nic nepopřel, jen na ni zíral zpátky. „Jak dlouho už to víš?“ vypadlo z něj po chvíli. Když ale spatřil, jak se při jeho odpovědi víno v manželčině ruce mírně

roztráslo, došlo mu, že to nevěděla. Nepochybně o něm a Lindě tušila, měla svoje podezření, ale po žádném důkazu nikdy nepátrala a on jí zase nikdy žádný neposkytl. Alespoň doteď ne.

„Jak jsi mohl?“ sykla na něj a nedbale položila nedopitou sklenici vína na mokré podlahové kachličky. „Ty hajzle jeden!“ Volnými rukama se opřela o kluzké strany vany a neohrabaně se začala zvedat na nohy. Všechny umlčované a potlačené emoce, které v sobě pohřbívala každou noc samoty, najednou vybublávaly na povrch v jedné, masivní erupci. Nešokovalo ji, že se přiznal. S faktem, že ji podvádí, by se ještě porvat dokázala. Čekala ovšem, že na jeho tváři uvidí alespoň náznak studu, hanby nebo provinilosti. Místo nich na ni ale zíral s... co to má vůbec být? Apatie? Byla už jednou nohou venku z vody, připravená se na něj vyřítit. Evidentně dokázal situaci přečíst, protože začal pomalu ustupovat ven ze dveří. Najednou ale ucítila vrstvu mýdlové vody pod chodidlem, náhlou nejistotu v nohou a jeho postava jí smykem zmizela ze zorného pole. Pak už se nemohla ani hnout a její svět se ve vteřině smrsknul na boky vany, vodní hladinu asi dvacet centimetrů nad špičkou nosu a tupou bolest v zátylku.

***

Se směsicí zděšení a údivu sledoval, jak manželka v rychlosti padá dozadu, se sotva slyšitelným křupnutím naráží hlavou o hranu vany a mizí pod nánosem bublinkové pěny. Dobrých pět sekund stál ve dveřích jako přimražený a bez mrknutí civěl nad rozvířenou hladinu, ze které se ale nikdo nevynořoval. Pak postoupil o několik kroků vpřed. Manželčino nahé tělo sebou pod vodou slabě, téměř nepostřehnutelně trhalo, z jejího zátylku se do okolí pomalu šířily obláčky červené barvy a její k smrti vyděšené oči zděšeně provrtávaly ty jeho. Panické záškuby v rukou i nohou nabývaly na intenzitě, rozvířovaly vodu a sem tam dokonce i špláchly několik kapek přes okraj. Na víc se ale nezmohla. Topila se. Ale on ji jen sledoval.

***

Těla a veškerých důkazů se začal zbavovat ihned, bezodkladně. Pracoval jako v transu a později měl problémy si vybavit, jak přesně postupoval. Na mysli měl jen její bezmocné, třesoucí se ruce a k smrti vyděšené oči, které s každou uniklou bublinkou vzduchu více a více pohasínaly. Matně si vzpomínal, jak její překvapivě těžké bezvládné tělo motá do zahradní plachty, pod rouškou tmy s ní míří k nedalekému rybníku a zrezlým řetězem k ní (nebo snad

už jen k tomu?) připevňuje její pevně uzavřenou cestovní tašku s trochou oblečení a haldou kamenů z jejich zahrady. Nemyslel si, že mu to má šanci projít, ale když to bude alespoň vypadat, že někam znenadání odjela, mohlo by to chvíli trvat, než se policie začne detailně babrat v něm. Zatímco v koupelně pečlivě drhnul každíčký povrch a sledoval, jak zbytky narůžovělé vody mizí v odtoku, začala na něj teprve dopadat celá váha situace. Do rána nezamhouřil oka a okolo sobotního poledne se rozhodl zavolat policii sám.

Jeho příběh utrápeného muže strachem bez sebe o svou zmizelou manželku samozřejmě nikdo nebral vážně. Policisty sice na nějakou dobu vyslal na slepou stopu, nakonec se ale stejně začali kromě jejich ložnice a šatníku hrabat i v dalších místnostech domu, hledaje cokoliv, co by jen sebeméně ukazovalo jeho směrem. Tři dny po sobě se ho snažili nachytat při výsleších, nic pádného z něj ale nedostali a ani když obrátili půl domu naruby, neměli ho čím usvědčit. Asi za dva měsíce po jeho telefonátu se tedy případ tiše přesunul na poličku s cedulkou Nevřešené. Podle celého regionu ale od té doby na konci uličky nedaleko rybníka bydlel vrah. Linda tento názor sdílela taktéž. Na žádnou z jeho zpráv již nikdy neodpověděla, na telefonu byla k nezastižení a když se jednou ve své vzácné střízlivé chvílce odhodlal zajet za ní do lázní, muž na recepci mu stroze sdělil, že žádná Linda u nich nepracuje. Vrátil se tedy domů, a začal se lépe seznamovat se svými novými společníky – studem, sebenenávistí a sžírající vinou. Jednalo se o opravdu věrné kamarády. Během pěti let mu dělali denně společnost, bylo na ně spoleh. Trávili s ním čas, i když je odháněl sebevětšími lahvemi kořalky nebo hrstmi prášků na uklidnění. K přiznání ho ale nedohnali nikdy.

***

A tak byl zpátky tady, na břehu rybníčka, s obsahem své tašky hezky rozloženým před sebou. Jako první si do zadní kapsy kalhot silou nacpal tlusté kleště, dokud neměl pocit, že by měly zůstat na místě, a kousek od hranice vodní plochy začal tiše rozkládat novou plachtu. Kameny napěchovanou tašku od těla oddělí kleštěmi, jak ale pět let nad dně rybníku zapracovalo na plachtě, to se neodvážil odhadovat. Bude lepší, když si tu připraví novou, pro všechny případy. Když bude vše v pořádku, má ji během několika sekund sbalenou a může odtud zase rychle vypadnout. Nasadil si umělohmotné potápěčské brýle, které jim museli zůstat na půdě z nějaké dovolené. Zorné pole mu teď místy zastírala zrnka zaschlé mořské soli, ale s tím se srovná. Na to, aby brýle pořádně opláchl, prostě nebyl čas. Vypouštění mělo začít už za několik málo hodin.

Uchopil do ruky baterku, kterou mezitím obalil igelitkou, postoupil o několik kroků vpřed a cítil, jak mu nohy až skoro po kolena sevřely mrazivé pařáty rybníka. Pak ale zaváhal. Ještě pořád se tomu může postavit jako chlap. Svůj mobil nechal na břehu hned vedle plachty. Stačí se vrátit, jednoduše vytočit 158 a ke všemu se konečně přiznat. Nějak tohle celé ukončit. Očistit si svědomí. Odpykat si spravedlivý trest. Strávit zbytek života ve vězení... Zhluboka se nadechl, jedním rychlým pohybem se odrazil od bláta, a vyrazil ke dnu.

***

Ze všech stran ho obklopovala jen mrazivá tma, baterku ale zatím nezapínal. Udělal několik plynulých temp a cítil, jak mu okolní voda s každým uraženým metrem silněji a silněji tlačí na ušní bubínky. Teď už musel být skoro na dně, zase tak hluboký rybník nebyl. Přes igelit stiskl gumové tlačítko na straně baterky a temnotu před ním rázem rozčísil paprsek žlutavého světla. Na jeho konci, asi metr před ním, osvětloval malé kolečko blátivého dna. Dosedl koleny až naspod rybníka a volnou rukou se zachytil drnu řas, který vyčuhoval z bahna kousek od něj. Nevěděl přesně, kde tělo hledat. Vyrazil sice ze stejného místa jako posledně, v hlavě mu ale tehdy běžely hlavně myšlenky plné vězeňských cel a mříží. Kde přesně se svého nákladu zbavil, to s jistotou říct nemohl.

Jeho plíce už se začínaly opravdu dožadovat vzduchu, zrovna když se pouštěl řas, ale sloupcem světla zavadil o něco sytější modrého, co na dně rozhodně nemělo co dělat. Začal vyplouvat na hladinu, vypnul baterku a pomalu se posouval směrem, kde záblesk modré zahlédl. Jakmile se vynořil, natáhl do plic plný doušek chladného nočního vzduchu a znovu zamířil pod vodu. Modrou plachtu, nyní značně děravou, viděl teď přímo pod sebou. Tmavá cestovní taška s řetězy ležela přímo na ní. Se stěží potlačovaným odporem tašku uchopil, nadzvedl ji a už sahal do zadní kapsy pro kleště, když se modrá plachta před ním zvedla ze dna a jako nějaký umělý duch začala lenivě plavat pryč. Byla prázdná.

***

Během chvilky se v něm vystřídal vodopád emocí, od hrůzného šoku přes panický strach až po absolutní zmatek. Kde je sakra to tělo? Kam se mohlo podít? Plachta až do teď spočívala pod minimálně dvacetikilovou vahou tašky. A i kdyby se z pod něj na krásno vyvlékla, pořád k němu byla pevně připevněná zrezlým řetězem. Mohl snad tělo někdo pečlivě vyvléct a potom přemístit? Ne, to je nesmysl. Řetěz tehdy utáhl a uzamkl velmi těsně, nebylo by

možné z něj tělo dostat bez klíče nebo alespoň bez kleští. Něco tu nehraje. Do pytle, něco je špatně. Hrud' se mu sevřela, srdce bušilo jako splašené. Musí rychle zmizet a promyslet, co dál. Vší silou se odrazil ode dna. A pak mu v jedné explozi bolesti všechno zahalilo oslepující bílo. Hlava jako by mu měla co nevidět vybuchnout a zátylek měl v jednom ohni. Musel už ale být skoro u hladiny. Pokusil se tedy udělat ještě jedno tempo směrem vzhůru a dostat se na vzduch. Tam už se vzpamatuje. Končetiny ho ale neposlouchaly. Nemohl se ani hnout. Bezmocně se vznášel ve vodě, pouhý metr nebo dva od drahocenného kyslíku. V jeho současné situaci ho od něj ale mohly stejně dobře dělit i dva světelné roky.

Začínal panikařit a než si uvědomil, co dělá, vypustil z nozder notnou dávku vzduchu. Co si má počít? Tlak v plicích neustále sílil. Vlastní organismus na něj křičel, že se bezodkladně potřebuje nadechnout, on ale věděl, že jakmile by jednou do svého dýchacího ústrojí vpustil vodu, byl by odepsaný. Cítil, že začíná klesat, pak se ale jeho bezvládného těla chopil neznámý slabý proud. Pozvolna jím otáčel, až mu celé zorné pole zaplnilo jen světlo měsíce, rozvířené drobnými vlnkami. Před ním spatřil obrys něčeho, co vypadalo jak tlustý kmen stromu. Přísahal by, že když se potápěl, kolem žádného potopeného stromu neplaval. Překážel by mu přece v cestě, musel by si ho všimnout. Zrak se mu ještě stále pořádně nezaostřil, zdálo se mu ale, že na kůře oslzlého stromu rozeznává něco jako chuchvalec vlasů a kůže, ze které se pomalu linuly červené pramínky. Musel při odrazu narazit přímo do něj.

A pak ji uviděl. Siluetu jejího nahého neforemného těla, nabobtnalého a znetvořeného roky strávenými v její podvodní hrobce. Obličej se jí vznášel několik centimetrů nad hladinou, jedno mlhavě bílé oko upřené přímo na něj. Na místě, kde mělo být druhé, zel jen černý kráter, posetý stopami po rybích kousancích. Špinavé zbytky kdysi blondatých vlasů měla nalepené na ještě vlhkém obličejí. Šklebila se na něj uspokojeným úsměvem, napůl zažloutle bílým, napůl zeleným od vodních řas. Vzдалovala se mu. Chtěl něco udělat, cokoliv. Omluvit se jí. Poslat ji do pekel. Poprosit ji, ať mu pomůže. Z úst mu ale vyšly jenom bublinky.

***

Když dalšího rána dorazila na místo pracovní četa pro vypuštění rybníku, nezdržela se dlouho. Ještě si ani nestihla pořádně vytahat náradí a zkontrolovat stavidlo, když se přiřítit udýchaný policista s dokumentem, podle kterého se vypouštění odkládá na neurčito. Prý slova vedení kraje, ne jeho. Bez několika potvrzenek to nepůjde. Jeden z dělníků si při tomto oznámení jízlivě odfrkl. Bylo mu jasné, že když se do toho vložila byrokracie, je jen malá šance,

že by se rybník vypustil v dohledné době, pokud vůbec. Celé papírování se nejspíš zasekne někde napůl cesty a všichni od projektu dají ruce pryč. Typické.

Vydal se tedy s kolegy zpátky k dodávce, všiml si ale, že u břehu rybníka, nedaleko od policejní pásky, leží sytě modrá plachta. Několika kroky k ní sešel a hned vedle ní objevil na zemi ještě orosený mobil. Někdo z poldů tu nejspíš musel tyhle věci nechat včera během vyšetřování a zapomněl se pro ně vrátit. Strčil si mobil do kapsy a se srolovanou plachtou v podpaží vyrazil pryč. Krátce poté slabé ranní vlnky vynesly na břeh ještě baterku obalenou v potrhané plastové tašce.